

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Анархизмът в Испания

2

Най-силното анархистко обединение от това време е „Колоната на Дурути“, водена от легендарния боец.

Либийската епопея: вече сме сами и можем да говорим

4

Поведението на българската политическа папач от Вредни Измислени Престъпници. Какво и кой настрои либийците срещу България?

Философията на Михаил Бакунин

8

Пътят за освобождаването на народа посредством науката пред нас е заграден; затова ни остава само пътят на революцията.

Анархистите във Франция и техният „декроасанс“

9

Френските безвластници желаят природосъобразен антикапитализъм, но без досадното въздържание и постоянни проповеди на „Зелените кхмери“.

Илюзията за политическата общност

10

Централизацията на управлението се превръща в мания. Счита се, че няма нищо добро в едно управление, ако то не е съсредоточено в един единствен човек.

Демокрацията свърши, започват протестите

Право да гласуваш, право да си плащащ данъците, право да живееш в тази страна. Това ли са всичките ни права? По това ли се познава демократичното общество? Къде е правото да протестираш? Правото да накажеш за лъжата оня кандигат, когото си избрал да върши едно, а той прави обратното? Кога се проведе последният референдум? Май демокрацията у нас плаче за нов 10 ноември. И протестите, които се случват у нас напоследък, са знак за това.

» » » продължава на страница 3

Стачките

Кого или какво пак чакат още „големите“ синдикати?

Виден синдикален лидер заяви, без да се срамува от тѣпата очевидност на твърдението си, че стачката в „Марица Изток“ била да покаже, че има проблем, който трябвало да се реши. Добре, че обясни, щото ние мислехме, че стачките са нещо по случай Енъовден. „Проблемът“ обаче не е само в най-големия енергиен комплекс. „Проблем“ има и в най-голямата рафинерия на Балканския полуостров „Лукойл Нефтохим“, „проблем“ има и в най-голямата шивашка фабрика в югозападна България „Пирин текс“, „проблем“ има и в най-голямата болница в София „Пирогов“, „проблем“ има и в най-голямата стъklarска фабрика „Тракия Глас“ („Шиеджем“) в Търговище. На всички тези „проблемни“ места – от енергетиката, през текстилната и стъklarската промишленост, та до здравеопазването, по едно и също време, в най-големите жеги, работещите излязоха да стачкуват, след като скъпата ни държава и още по-скъпите ни „стратегически инвеститори“ се гавриха месеци, че и години наред с търпението и мизерните им условия на труд.

Алчни български шивачи разоряват германската икономика

Управителят на предприятието „Пирин текс“ Бертрам Ролман заяви, че по негови изчисления реалната загуба по време на стачката е около 400 000 лв. „Работниците обаче загубиха най-много като колектив“, категоричен бе Ролман.

Шествието на работниците от „Пирин текс“ под надслов „митинг на победата“ започна от двора на предприятието и завърши на площад „Македония“ пред Дома на културата в Гоце Делчев. В митинга участваха активисти на КТ Подкрепа от цялата страна, включително и Константин Тренчев. По време на шествието работниците спряха на три места – пред сградата на общинската администрация, пред една от банките, към която повечето имат кредити, пред Бюрото по труда, където в продължение на около минута скандираха „Мафия“.

Стачката започна на 4 юли, като по официални данни стачкуват 1635 души. Собственикът Ролман, който

то е толкова велик, че е президент на Германско-българската индустриално-търговска камара, от висотата на величието си беше заявил, че няма да преговаря с работниците, а просто ще ги изрита всички от предприятието и ще си го пренесе някъде навън. Явно господин Ролман получава месечен доход близък до средния за шивашкия бранш, за да реши, че 470 лева са достатъчни за човек, който работи 6 дни в седмицата по 12 часа на ден. Ако той си позволил да вдигне заплатата на работниците със 100 лева, това значело, че от гъоба му щели да излязат 180 лева. Явно при тези космични загуби той ще бъде принуден да се нареди, заедно с президентското си величие, на опашка за подаване на документи за социално слаби в Бюрото по труда. Затова работниците викаха „Мафия“ пред Бюрото, за да знае въпросният господин, че и там няма да мине без рушвет.

Интересна е ролята на КТ Подкрепа в случая. Докато в началото се говореше за работниците на местно ниво и за местния координатор

» » » продължава на страница 6

Да защитим частното

Хората, които участваха в протестите за ПП Странджа не бяха много. Просто една незначителна част от българското общество, дори, бих казал, незначителна част от българската интелигенция, стига, разбира се, да наричаме интелигенция не хората, които се имат за интелигентни, а тези, които виждат и гледат по-далеч от носа си. Тези хора представляваха дотолкова незначителна бройка, че една футболна агитка би могла да ги разпръсне, стига да се намерят полицаи да ѝ платят. Но те имаха своя сила, която плаши всички по-

тисници, свикнали да живеят на гърба на останалите, а именно вярата, че не може някой да се разпорежда с общото благо както намери за добре. Дори и неосъзнати, дори и необременени идеологически, тези хора защитаваха простата истина, че правото на собственост стига дотам, докъдето започват нуждите на останалите хора.

Това, разбира се, не се намери кой да го каже. В тези години на преклонение пред егоизма хората, които обичат да се изявяват като интелигенция, е модерно да го-

» » » продължава на страница 6

Анархизмът в Испания

» » продължава от миналия брой

Пагането на Рибера и Новата република

НКТ първоначално приветства републиката като предпочитана алтернатива пред диктатурата, но далеч не се отказва от принципа, че всички държави са по природа вредни, дори когато вярват в различни степени на суровост и строгост.

Така или иначе взаимоотношенията между НКТ и Републиката не продължават дълго. Стачка, обявена от телефонните работници, води до нови улични битки между НКТ и правителствените сили; армията отново използва картечници срещу работниците. Подобна стачка избухва няколко седмици по-късно в Севиля; 20 анархисти са убити и няколкостотин – ранени след като армията обсажда клуб на НКТ и го разрушава с артилерия. Избухва и въстание в Алто Льобрегат, където миньорите превземат града и развяват червено-черни знамена над кметството.

Тези действия провокират тежки репресии от страна на правителството и постигат малки конкретни успехи. Някои от най-активните анархисти, включително Дурути и Аскадо, са депортирани в испанските територии в Африка. Този факт провокира протест и въстание в Тараса, където, както в Алто Льобрегат, работниците щурмуват кметството и окачват своите флагове. Друго неуспешно въстание избухва през 1933 г., когато анархистки групи атакуват военни казарми с надеждата, че обикновените войници вътре ще ги подкрепят. Правителството научава предварително за тези планове и бързо потушава бунта.

Никоя от тези акции няма сериозен успех. Резултатите са хиляди хвърлени в затворите анархисти и отслабено движение. В същото време вътрешните борби, до голяма степен предизвикани от така наречените *treintistas* („трийсетници“, името идва от група 30 влиятелни членове на НКТ, които публикуват манифест през 1931, в което обвиняват радикалното крило на НКТ и ФИА в „диктатура“), нарушава сплотеността на анархистките редици.

Прелюдията към революцията

Действията на Републиката в национален мащаб и слабите реформи карат анархистите да издигнат лозунга, който често се чува на улиците: „Преди изборните

урни, социална революция!“ Според тях либералните изборни реформи са безполезни и нежелани и пречат на цялостното освобождение на работническата класа.

Въстание избухва през декември 1933 година. С изключение обаче на разбиването на затвор в Барселона, това въстание няма други революционни успехи, преди полицията да потуши бунта в Каталония и по-голямата част от страната. Друго краткотрайно въстание избухва в Сарагоса под формата на улични боеве и окупации на някои от обществените сгради.

В Касас Виехас бойците бързо се предават след като става ясно, че полицейските сили ги превъзхождат многократно. Въпреки това стар анархист, наречен „Шестте пръста“, се барикадира в своя дом, заедно със семейството си и не позволява да бъде арестуван. Къщата му е изгорена, семейството му избито, а анархистите, които преди това се предават мирно, са застреляни. Това клане предизвиква поток от обвинения срещу правителството дори от страна на консервативните републиканци.

Важна по своето значение стачка избухва през април, отново в Сарагоса. Тя продължава пет седмици и блокира голяма част от икономиката на града. Други части от страната подкрепят стачката: например анархистите в Барселона полагат нужното внимание и грижи за децата на стачниците, около 13 000 на брой.

Въстанието в Астурия

Може би най-ясната и характерна прелюдия към революцията и гражданската война е стачката през 1934 г. в миньорските райони на Астурия. Стачката там е съвместно начинание на социалистите и анархистите, като първите са повече като брой участници, но последвалите събития са много по-близко до анархисткото светоусещане. По това време комунистите имат известно влияние, но броят на членовете и симпатизантите им е малък; Комунистическата партия през 1934 г. наброява не повече от 1000 души, докато социалистическият синдикат ОСТ наброява 1 440 000 члена, а НКТ – 1 580 000.

Миньорската стачка започва с атаки срещу казармите на Гражданската гвардия. В град Миерес полицейските управления и кметството са превзети. Стачниците се придвижват от място на място, продължавайки да окупират градове, включително столицата на

Буенавентура Дурути

Астурия Овиего. В един момент се оказва, че работниците контролират по-голямата част от Астурия, сплотени под лозунга „Обединение, пролетарски братя!“ Пристанищата на Хихон и Авиля обаче остават отворени. Анархистките бойци, защитаващи работниците срещу предстоещото пристигане на правителствените войски, не получават достатъчно въоръжение от подозрителните комунисти. Така въстанието е удавено в кръв, но единството в редовете на работническата класа е факт.

Потушаването на въстанието е ръководено от генерал Франсиско Франко, който по-късно ще поведе бунта срещу Републиката и ще стане диктатор на Испания. Използването на Чуждестранния легион и африканските редовни войски, които убиват испанци, коства на Франко публично обвинение в престъпления и нарушаване на човешките права. Заловените миньори търпят мъчения, изнасилвания, осакатявания и екзекуции. Тези събития предвещават насилието, разразило се две години по-късно по време на Испанската гражданска война.

Народният фронт

Със засилването на крайнодесните политически партии (например ултраконсервативната, католическа CEDA на Хил Роблес), левите партии започват да усещат необходимостта да се обединят в „Народен фронт“. Тази коалиция включва републиканците, социалистите, комунистите и други леви партии. Анархистите нямат особено желание да подкрепят тази коалиция, но отказват и да я атакуват, като по този начин все пак помагат косвено на „Народния фронт“ да вземе властта.

По-радикалните елементи в НКТ-ФИА не са особено доволни от изборната политика. В месеците след идването на власт на Народния фронт стачки, демонстрации и бунтове избухват навсякъде в Испания. В цялата

страна почти 5 квадратни километра земя е завзета от хората, които с езика на днешното време биха могли да бъдат наречени „скуотъри“. Народният фронт започва да губи контрол. Анархистите продължават да стачкуват, дори когато „благоразумните“ социалисти прекратяват стачките, и взимат храна направо от магазините и складовете, когато парите в стачните фондове започват да привършват.

Националният конгрес на НКТ от май 1936 година има определено революционен тон. Сред темите дискутирани тогава са сексуалната свобода, планове за аграрни комуни и елиминирането на обществената йерархия.

Участието на анархистите в гражданската война

Републиканското правителство реагира на слухове за военен бунт и преврат с учудващо безразличие. НКТ предупреждава Магрид месеци по-рано за бунт, който ще започне в Мароко и дори дават точната дата и час: 5 сутринта на 19 юли, които са научили от своя внушителен шпионски апарат. Въпреки това Народният фронт не прави нищо и отказва да даде оръжие на НКТ. Уморени от постоянните молби за оръжие – които и без друго биват отхвърляни, – бойците на НКТ нападат военен арсенал и изнасят навън оръжието, раздавайки го на различните синдикални съюзи. Веднага биват сформирани милиции, които остават нащрек дни преди планираната дата на въстанието.

Въстанието всъщност избухва два дни по-рано, на 17 юли, и веднага е потушено в районите, силно защитени от анархистките милиции като Барселона. Някои от анархистките „крепости“ като Сарагоса например не устояват за голямо съжаление и тревога на техните другари в Каталония; вероятно това се случва поради факта, че са чули от радиото в Магрид, че „ситуацията не е отчайваща“ и заради това не успяват да се приготвят добре. Правителството продължава да си затваря очите пред реалността и дори лъже, че „националистическите“ сили са смазани на места, където това всъщност не се е случило. Единствено въоръжаването на част от профсъюзните членове – анархисти и социалисти – пречи на силите на военния бунт да постигнат светкавична победа.

Анархистките милиции са удивително разкрепосте-

ни в отношенията помежду си, особено в първата фаза на войната, преди да бъдат отчасти погълнати от редовната армия. Те нямат военен строй, йерархия и поздравя, а тези, които наричали „командири“, били избирани пряко от обикновените войници.

Най-силното и ефективно анархистко обединение от това време е „Колоната на Дурути“, водена от вече легендарния боец Буенавентура Дурути. Това е и единственото анархистко обединение, което успява да извоюва уважение от страна на своите най-свирепи и враждебно настроени политически опоненти. В глава от своите спомени, която по принцип критикува анархистите, една от ръководителките на Испанската комунистическа партия, Долорес Ибарури отбелязва: „Войната се развиваше с минимално участие от страна на анархистите в основните операции. Единствено изключение беше Дурути“ (Спомени на Долорес Ибарури, глава 382). Колоната започва с 3 000 войници, но на моменти достига до 8 000. На бойците от колоната не е никак лесно да взимат оръжие от вцепененото от страх републиканско правителство и затова Дурути и хората са принудени да завземат неизползваните оръжия от правителствените резерви. Смъртта на Дурути на 20 ноември 1936 година отслабва колоната като боен дух и тактически качества, накрая нейните бойци са включени с указ в редовната армия. Около една четвърт от населението на Барселона присъства на погребението на Дурути. Все още не е съвсем ясно как точно умира Дурути; съвременните историци все повече се съгласяват, че това е било инцидент, може би неизправност с неговия собствен пистолет или пък в резултат на „приятелски огън“, но разпространените слухове от онова време твърдят, че смъртта му е била резултат от предателство от неговите собствени хора; анархистите настояват, че е загинал героично и е бил застрелян от фашистки куршум.

Друго известно обединение е „Желязната колонна“, съставена от бивши криминални затворници и други обявени „извън закона“ испанци, симпатизиращи на Революцията. Републиканското правителство ги обявява за „неуправляеми“ и „бандити“, но техните бойни успехи честно се признават от всички. През март 1937 година те също са включени към редовната армия. •

(следва)

Демокрацията свърши...

» » » продължава от страница 1

Новите технологии срещу изпитаните методи

МВР проявява завидна некомпетентност, що се касае до съвременните информационни технологии и интернет средата. За сметка на това то успява да компенсира некомпетентността си със средствата, използва ни от всички редопазващи структури, като започнем от римските преторианци, та до обикновените улични банди. МВР привиква хора и ги сплашва, (не)официално, ако правят неща, които управляващите не харесват. Това, разбира се, не е законно, но, както каза един експерт по законите, въпросът не опира до законността, а до етиката и обществото.

В първия и по-прост случай ГДБОП (Г от главни, останалото се превежда от журналистите като „анти-мафиоти“) привикаха един сяп човек на очна ставка, за да му обяснят, че на неговия сайт има незаконни материали – човекът качил световна класика, която да се чете от незрящите със специален софтуер, но за съжаление правата върху производите си имали интелектуален собственик. ГДБОП стори това според изричното желание на ИК „Труд“, която оттогава се прочу повече като ИК „Труп“ в интернет средите. Така и не стана ясно доколко е незаконно съдържанието на въпросния сайт, но понеже човекът нямаше сили да се бори с простотията на подобни хора, той просто махна въпросните материали.

Вторият, по-пресен случай е свързан с екопротестите за запазване на малкото останала природа у нас. Протестите бяха „неразрешени“ според управляващите и суперкмета „Биг Бате“ Бойко Борисов, който реши, че щом не е разрешил нещо, то не може да се случи. Обаче новината за протестите се разпространи в интернет. И какво успяха да измислят нашите редопазители? Просто привикаха един от многото, обявили протеста на своя сайт, и го накараха да подпише, че е много виновен и повече няма да прави така.

Случаите са показателни в много отношения и могат да бъдат погледнати от различни ъгли.

Новите технологии в полза на самоорганизацията

Като хора, които не обичат да се съобразяват с рамки, демонстрантите разпола-

Докато на улицата излизаме 1000 души от 8 милиона, няма защо да се учудваме, че у нас управлява не народът, а на-против – него го управляват, и то с метода на бухалката.

гат с нови средства за организация. Тези средства са последните технологии в областта на комуникациите и ни позволяват методи и практики на комуникация, които доскоро не бяха достъпни. Протестите в подкрепа на Странджа не бяха кой знае колко радикални, но забележителното в тях бе, че не искаха разрешение и изненадаха полицията, поне някои от тях. Това дължим на новите технологии. От една страна, разбира се, нашата полиция не се старее много с нововъведенията – тя има изпитани средства за контрол, които нямат много общо с информационните технологии. От друга страна, организацията на протестите притежаваше някои специфични особености, които я направиха трудна за контролиране. Интернет средата е услужливо анонимна – поне засега в достатъчна степен, – което позволява на всеки да популяризира каквито иска мнения и планове за действие.

Второ, има възможност за разпространяване на информация от един център към много хора без конкретна медийна платформа – една обикновена страничка, която се прави за 20 минути, бе достатъчна, за да се обяви мястото на следващия протест.

Трето, въпреки централизирания метод за разпространение, протестите се случиха и с комуникацията човек-човек, както в интернет, така и по телефона. Популяризирането на централния източник на информацията ставаше чрез такава комуникация, а не чрез масмедията. В наши дни общуването е лесно, което позволява един протест да се организира бързо и едновременно в цяла България (в най-добрия случай). Всички тези фактори пречат на работата на полицията, която освен че трябва да бие непослушните, трябва и да знае точно кой, какво и къде ще прави, за да може да го набие по най-добрия начин. За да се следят новите канали на комуникация обаче, се искат както нови технологии, така и обучени хора, които да умеят да ги използват. Пожелаваме им успех! Униформените още не са се научили да ползват органа под косата, какво остава за

технологии от нашето и следващо поколение... Понеже те също виждат, че им е трудно, наблягат на стария, но изпитан метод на бухалката.

Тоягата - стара, но златна

Общо взето методът на бухалката се изразява в принципа „Който не слуша, го бием“. Народът мъдро е обобщил отивната реакция като „Преклонена глава сабя не я сече“. Конкретно в нашия случай, това се изразява в „Повече такива работи да не пишеш, че няма бял ден да видиш“. Методът се прилага от край време към всички непослушни от всяка полиция при всяка система. Много по-лесно е да притиснеш някого в ъгъла чрез пряка заплаха. Това е същият подход, който се прилага и от обикновените мафиотски организации, с които уж властта няма нищо общо. Много показателен е фактът, че точно ГДБОП – служба за „противодействие и неутрализиране на престъпна дейност на местни и транснационални престъпни структури“, тоест за борба с мафията, прилага типично мафиотски метод. Това разкрива същността на държавата – мафиотска структура, в която законите съществуват само на хартия и могат да бъдат погазени във всеки момент именно от онези, които трябва да ги пазят.

В случая човекът, който открито е написал името си, е представен като престъпник от страна на полицията, но не може да бъде подведен под отговорност според българските закони, докато не се признае за виновен. За това ГДБОП си го натиснаха както си знаят – с метода на бухалката. Не очаквал да го подгонят толкова грубо, човекът подписа каквото трябва. По закон обаче това не би трябвало да става. Няма закон, по силата на който отделни граждани да бъдат приквани от ГДБОП, за да подписат официален документ (!), цензуриращ изказвания в личните им страници в интернет.

В момента няма техническа възможност за излизане от анонимността в интернет. Не може да бъде технически доказано кой е публикувал информация на опере-

делено място в интернет. Това, което „анти“-мафиотите могат да направят, е да принудят този, който плаща за хостването на сайта, да свали информацията от него. При днешния мобилен начин на живот старовремеските методи са все по-малко ефективни, защото собственикът на сайта може просто да не живее в България, а може също така да бъде съвсем анонимен. Наред с всичко друго и поради факта, че над половината данни, които се въртят в мрежата, са нежелани от никого реклами (туморчета на прекрасния свободен пазар), анонимността на всеки е важна защита срещу тях и всъщност това крепи интернет.

„Разрешени“ демократични прояви?

Законът задължава организаторите на протест да подадат уведомление в общината. По закон общината е длъжна да окаже съдействие – пак според текста на закона, общинарите не могат да откажат протест.

Всъщност тук законът е нетипично демократичен. Демократичен е какъвто би трябвало да бъде в една истински демократична държава. Обаче законът, както обикновено, оставя вратичка, през която общинарите могат да решат кога, къде и как демонстрантите могат да протестират. Това абсурдно условие е добило известност с името „разрешение“, а оттук и понятието за „неразрешени“ протести.

Проблемът на „разрешените“ протести е, че те са камерни, стерилни и неефективни. Когато недоволството на една група е изолирано така, че да не пречи на останалите, проявата е като отчаян изстрел в нищото. Пример: отделни индивиди нарушават конституционното право на всички граждани да ползват общите ресурси на страната. Замърсяват се природни терени, заличават се природни и исторически забележителности. От това печелят индивидите. Срещу грабежа възнегудуват група граждани, които цял с протестите си да привлекат вниманието на всички останали, да предизвикат и техния протест.

Обществеността не може обаче да бъде предизвикана, ако протестът е изолиран някъде, където няма да нарушава удобния на отделните индивиди ред. Очевидно е, че за да бъде привлечено вниманието на хората и евентуално те да бъдат ангажирани с проблема, това не може да стане, ако им поднесеш темата на протеста с кафенце и усмивка, и им предложиш да изразят протеста си, като подпишат сметката с особено мнение. Само че за избраните тулупи това е демокрацията – чистичко, тихичко и ако може с повече подписи с особено мнение под все потлъстите сметки.

93% от анкетираните в независим информационен сайт подкрепят „неразрешените“ действия – блокиране на улици и вдигане на шум. Макар и неразрешени, тези действия са са демократични според техните разбирания. Общината не би трябвало да решава къде и кога да се провеждат след като според конституцията „цялата държавна власт произтича от народа“.

Демокрацията в България свършва там, където започват правата на избранниците.

Правата им са практически неограничени, те си ги гласуват сами. Страхуват се единствено от хората на улицата, както показаха споменатите вече протести.

В България има демокрация, докато има хора, решени да излизат на улицата. Е, докато на улицата излизаме 1000 души от 8 милиона, няма защо да се учудваме, че у нас управлява не народът, а напротив – него го управляват, и то с метода на бухалката.

Какво постигат „блжостителите на рега“

Неприятното в неразрешените протести е, че те са донякъде трудно контролируеми и трудно предвидими. Няма кой да бъде набеден в това да носи отговорността и после машината да го изкара по-рогат от Рогатия.

Няма как да се разбере колко хора ще дойдат на следващия протест.

Няма как да е сигурно, че някой няма да започне да мятта камъни.

Затова властта се стресна и отстъпи, затова полицаите се опитваха да направят повече от това да гледат отстрана. Затова пуснаха бухалката в действие. Наистина, те го приложиха срещу само един, при това почти случаен участник в протестите, но за това

» » » продължава на страница 5

НОВИНИ

Стачкуващите работници от „Пирин текс“ на съд

Окръжният съд в Благоевград гаде ход на делото, заведено от собственика на шивашкото предприятие „Пирин текс“ Бертрам Ролман, срещу стачния комитет в предприятието, който оглавява продължаващите вече втора седмица протести на над 1600 работници.

Според предприемачът действията на работниците и синдикалистите трябвало да бъдат обявени за незаконни.

От касата на „Пирин текс“ обявиха, че започват да изплащат заплатите на нестачкуващите работници, но с неизвестно засега увеличение.

От снощи на портала на предприятието е качено съобщение от Бертрам Ролман към работниците, че тези, които се откажат от протеста си, ще получат възнагражденията си, включително и за дните, в които са били в стачка.

На 26 юли в центъра на Гоце Делчев се проведе протестно шествие срещу ниското заплащане и лошите условия на труд в „Пирин текс“.

По-късно Благоевградският окръжен съд отхвърли иска на Ролман и постанови, че стачката е напълно законна. •

Без референдум за Бургас-Александруполис

Референдумът за петролопровода Бургас-Александруполис няма да се състои. На референдума трябваше да бъде отговорено на въпроса: „Одобрявате ли подписаното споразумение за изграждане на петролопровода Бургас-Александруполис?“.

Според Георги Манев, който внесе предложението за отмяната му, референдумът е незаконен. Такова допитване се прави само по въпроси, които са от местно значение, а в случая с петролопровода не било така. •

Асеновградските шивачки стачкуват

Ефективна безсрочна стачка обявиха шивачките от цеха на „Брилянт“ в Асеновград.

Искането е за 20% увеличение на заплатите върху brutната заплата от юли

ОСВОБОДИТЕЛИ И ОСВОБОДЕНИ

Излишните статисти или кой за съжаление е все още извън пандиза

Правителственият ВИП на летище „София“, 24.07.2007. Стоя у дома и превключвам ТВ каналите. Типичните хаос и суматоха, които подказват абсолютната липса на идея какво точно се случва и какво да се прави. Заварени за пореден път по бели гащи всичките тези, които по злощастно за нас стечение на обстоятелствата определят живота ни, имаха вид на статисти от долнопробен филм, подставени лица, които чакат някой да им раздаде листовите с реплики, защото самите те нито имат волята, нито качествата, нито организацията да предприемат нещо сами. Същите тези повече от осем години гледаха собствения си имидж и партийно-бизнес интереси и ни заливаха с лицемерна загриженост и празни лозунги. Такива подобни на наглия илитерат Феим Чаушев изпълваха пространството на пистата пред ВИП-а. Да, това си беше ВИП зона за цялата циркова трупа, наречена „управляващи“. Вредни Измислени Престъпници.

Докато родните телевизии се нагпреварваха да ни демонстрират техническо и организационно безумие, постепенно се събра тълпа от забравени политически функционери от всички кланове. Сега е ясно, че всеки ще иска да бъде пред камерите, това е присъщо за марионетките, за посредствеността, за парвенютата, които имат власт и пари, но нямат качества, нямат обаяние, морал и стил. Вярна е приказката, че успехът има много бащи и родните статисти се наредиха, за да покажат мутрите си в ефир.

Сричащият Калфин, който вместо да каже ясно, в прав текст истината кой спаси медиците, да произнесе на глас фактите, да поздравя джентълментски Сесилия Саркози, и просто да спомене думата „Франция“ и името Никола Саркози, говори като на митинг на БСП – популизъм и демагогия, както са си зазубрили по разните източни школи. Това безочие и неискреност просто ме изкара от кожата и дори не мога да пиша спокойно. Дилетанти, доносници и неблагодарни пионки и днес показва истинското си лице. Толкова ли е трудно да преглътнеш факта, че нямаш заслуга за случващото се и да благодариш като обикновен човек! Докато се криеха зад протоколни хватки и набързо купените букети, пролича притеснение, че са изпуснали да режисират в свой интерес събитията този път. Това пролича и от набързо пуснатото листче с „Указ на Президента“, проче-

Сестрите много

добре знаят на

кого дължат

свободата си. И

дано не допуснат

да бъдат

използвани от

домораслите

мераклии за

повече власт.

тено незнайно защо пак от Калфин. През цялото това време Първанов имаше вид на случайно попаднал там и нямаше дори опит да симулира външение. Това обаче си го знаем, та той изглежда щастлив само в компанията на своя ментор Путин.

Сигурен съм, че доколкото тукашните политици имат някаква етика и морал, то те просто са от друго измерение и затова не могат да проумяват европейските та-

Ако днес едни

хора оставиха

портата на

затвора зад себе

си, мисля, че е

време да пратим

там онези,

които наистина

заслужават

това.

кива. Може би повечето ги е яд, че сестрите не кацнаха с руски самолет, като този който гаси пожари и който беше славославян в медии повече защото е руски, а не защото помага – поредна ПР акция на лакеите по високите етажи на глупостта – нека видят плебеите кой е „Великият брат“. Нека скърцат със зъби, днес кацна самолет от друг свят. Свят в който ние не участваме, ние сме статисти, които си придават важност, където не е нужно и наглост, където просто трябва да благодариш човешки. Където въпреки всички съмнения, проблеми и различия – има някои неща, които са сърцето и душата на този свят – човешки права и достойнство, со-

лидарност, справедливост и свобода! Мястото ни в ЕС и поведението ни като част от тази общност днес изкрystalизира за тези няколко часа. Маската падна окончателно.

Измисленият „политически елит“ на бутафорната държава България се показва като лицемерен домакин на две жени, които ВИДЯХ с очите си, че се радваха повече от цялата костюмирана армия български полит-андрешковци, заобиколена от неадекватни горили. Нека поне сега се замислим защо допускаме да прахосваме ресурс, да отделяме внимание и да жертваме бъдещето си, за да се съобразяваме с тази фалшива сбирщина? Представах си колко истински и колко човешки би било посрещането на едни изстрадали ХОРА, ако ги нямаше всички тези официални неблагоприятните нормално държащи се хора днес бяха самите медици, които просто не разбираха и волно или неволно не се включиха в този опит за домашен театър. Това е и моята персонална утеха – сестрите много добре знаят на кого дължат свободата си. И дано не допуснат да бъдат използвани от домораслите мераклии за повече власт.

А най-идиотското от всичко беше знамето, което някой вееше пред портала на ВИП летището – „Мизия, Тракия, Македония“ – тъпоумен, неуместен, балкански национализъм, отново развяван под път и над път. Но и как иначе, когато такава е заваската на цялата политическо-доносническа групичка. Защо не може да приемем, че се върнаха унижавани и измъчени хора, въобще не е важно кой е българин и кой не, както 8 години често забравяха да споменат доктор Ашраф в медиите псевдо-кампании... Нима не е най-нормалното нещо да страдаме и да сме съпричастни като хора, а не като поданници. Не харесвам нито ЕС, нито Франция, но въпреки сложната политическа игра те изнесоха открит урок, урок не за кости и паметници, а за живи, спасени хора. Тук и сега! Показаха какво е солидарност, ефективност и воля. За жалост ние няма да си извадим поука и този път – това е сигурно и неизбежно като извадени страници от прочистено досие!

Ако днес едни хора оставиха портата на затвора зад себе си, мисля, че е време да пратим там онези, които наистина заслужават това. •

Black Brother
bulgaria.indymedia.org

НОВИНИ

месец, като преговорите ще продължат за промяна в разценките на отделните манипулации, подобряване условията на труд и право на отпуск според кодекса на труда. •

В Литва работят най-дълго

Големи разлики в рамките на Европа има по отношение на средната продължителност на работното време. Средно най-дълго се работи в Литва – 42 часа седмично, следват Румъния, Естония, Австрия, Полша, България, Чехия и Германия с по 40, 8 десети часа седмично. Най-кратко се работи във Франция – 37,6 часа седмично. •

Спиралата на ценовите скокове продължава. Сиренето удря 7 лева

До края на годината сиренето ще поскъпне с 60 процента. Освен сиренето, колбасите ще се увеличат с 10-15 на сто, а хлябът – с 30 до 70 процента за различните области от страната.

Поскъпването идвало от увеличените цени на тока и горивата.

Българското жито в момента е най-скъпото в света – 283 долара на тон, според анализ на Софийската стокова борса. Зърнената реколта ще бъде най-слабата от пет години насам – житото е с 34% по-малко, слънчогледът е наполовина, а 70% от царевичните насаждения са изгорели.

В Добрич цената на 700 г хляб бе увеличена за втори път в рамките на няколко дни и стигна 85 стотинки, а във Варна и Шумен се повиши с 15%. Производителите правят и дългосрочни прогнози, като очакват до есента цената на хляба да стигне 1.20 лв за 700 грама.

От 1 януари 2008 цигарите поскъпват с 60 стотинки на кутия, а бензинът – с около 5 стотинки на литър поради поредното увеличение на акцизите за достигане до нивата на ЕС. По план увеличението на акцизите до европейските нива трябва да приключи през 2009 година.

Водата се очаква да поскъпне с 1 до 3 ст за кубик от октомври поради последния 23-процентен скок на електроенергията за фирмите. •

Какво настрои Либия срещу „медиците“

С нашумяването на случая и освобождаването на българските медици си задаваме все повече въпроси за същността на тяхното обвинение. Това, че те не носят отговорност за СПИН епидемията е ясно, но какво кара либийците да обвинят точно тях? Разговорите на нашия кореспондент с работили в Либия българи за нашите сънародници, които нито за миг не останаха сами, очертават една доста по-различна и по-многоцветна картина от патриотарския екстаз на трицветните лентички.

По начало е добре да се знае, че Бенгази винаги е бил нещо като център на опозицията на Кадафи и неговата диктатура. Може само да се спекулира доколко е логично един „неудобен“ на режима град да има лошо здра-

веопазване и постоянен дефицит от медикаменти, но факт е, че на практика епидемията започва много преди медиците да постъпят на работа там. Те обаче са твърде удобни жертви, тъй като са чужденци, макар не всички, а три главни лица, които са отговорни за цялата помия.

Историята се върти около Кристияна Вълчева, Здравко Георгиев и студента по медицина Ашраф. Често се споменава, че сестрата Кристияна не е пипвала спринцовка. Тя работи като секретарка на министъра на здравеопазването и води доста разкрепостен живот. Тя е използвала служебното си положение, за да си набавя банки с кръв, които в последствие са открити в хладилника ѝ, и спокойно да търгува с тях. Освен купонджийските снимки, намерени в дома на Кристияна, упорито се тиражира твърдението, че съществува и домашна „порно“ касета с нейно участие, която е предадена на българското посолство при повдигане на делото като един от главните аргументи. Няма как да не споменем и варенето на алкохол в домашни условия, за което присъдата е

Кристияна Вълчева в средата. Снимката е публикувана във вестник Триполи Пост на 28 юли 2007 в статия с призив за прекъсване на дипломатическите отношения с България, изгонване на всички българи от Либия и забрана български фирми да работят там.

затвор, а за всеки либиец с такова провинение – смърт. Изобщо, много от цитираните действия и поведение на българите и палестинеца са сравнително безобидни по европейските стандарти, но те все пак се намират в Либия и то не по задължение, нито пък на хуманитарна мисия, а на гурбет. На тях гледат така, както гледат на всички чужденци на черния континент – или печалбари, или туристи, а най-често и двете. В страна, в която все още пребиват жените с повод и без повод, снимки като горната, на ко-

ято Кристияна Вълчева си показва фруктиера и се весели на либийския плаж с мъж, който не ѝ е мъж, е чисто масло в огъня и е съвсем логично да бъдат използвани, за да настройват обществото. Колкото до сегашния ѝ съпруг, уж доктор, а в действителност фелдшер Здравко Георгиев – обвиненията към него са за търговия с кръв. Работниците на корейска нефтена платформа си имали човек, който срещу скромните 500 долара им преливал кръвна плазма, за да увеличи потенциалността им, преди да изля-

зат в отпуск. Включваме и третия герой Ашраф, който ги снабдява с донори от египетските емигранти и от палестинците, работещи по строежите.

Но епидемията в крайна сметка поразява стотиците деца и се почва от министъра, който изчезва безследно, и на властите не им остава друго освен да познат Кристияна, която от своя страна топи свои познати и изобщо българи, работещи в болници около Бенгази. Показателна е дължността на една от сестрите Валентина Сиропуло – рехабилитатор!

В цялата тази СПИН афера ролята на правителството на Костов е да оттегли българския консул за седем месеца и горко им на честните български работници, принудени да понасят терора от страна на бесни либийски националисти, които разбиват домовете им и ги захвърлят пребити насред пустинята! А колкото до „нашите медици“, някои от тях просто извадиха късмет, след като „международната общност“ ги оттърва от правосъдието. На невинните – добре дошли! •

The Rebel

Демокрацията свърши...

» » » продължава от страница 3

действие стоят поне няколко цели.

Първата, най-очевидна цел е да се покаже на настоящите и бъдещи протестиращи, че бухалката не подбيرا много-много. Не е важно дали си обикновен участник, активен организатор или случаен минувач (на Орлов мост имаше и такива арестувани). Има значение, че бухалката може да заиграе и върху теб, ако си надигаш много главата. Засега няма нужда да остават синини, достатъчно е бухалката да се види по телевизията. Важно е гражданите да разберат, че да простестираш без разрешение е лошо и се наказва. Така онези, които се съмняват, ще останат послушни, а другите, които не се съмняват в управляващите, ще са спокойни, че полицията си върши работата.

Това е непряката цел на полицейското присъствие, която не бива да се подценява. Тя е за онези, които мразят да им спират движението, но бързат да се приберат в кутийките си, да напусват жена си и да си пуснат телевизора, за да им обясни света, а още по-често – да го махне от очите им. Тези хора искат да знаят, че „ня-

кой се грижи за тях“. Ето, този някой размахва бухалка и не оставя на някакви закони да му пречат – показва го по телевизията. Така че лудите, пречещи на дребния човек със счупен мерцедес на пътя и на площада, които в неговите очи живеят, за да пафкат трева, и въобще всички, които искат да върнат света пред очите му, ще си седнат на мястото, защото за това ще се погрижи човекът със сопата. Обидените човечета ще се уверят, че избранникът им се грижи за тяхното спокойствие и когато отидат до урната, те отново ще го изберат и така ще показват колко я разбират тая пущина, политиката.

Хората, които биха излезли на улицата, но които още не са се накарнали, също са цел – и за протестиращите, и за полицаите. Мнозинството от тях все още вярват в закона и го допускат в живота си. Щом има закон, значи той трябва да се спазва. Когато тези хора проумяват, че държавата трябва да бъдат самите те, че законът не се пише от Господ, а от същите избраници, на които плащат със своите данъци, хората може и да се обърнат срещу законите на избранниците си. Ето защо оръдието на избраните – по-

лицията – трябва да демонстрира, че хората, които са дръзнали да застанат срещу закона, са луди, аутсайдери, които пречат. Тях законът преследва с цялата си мощ.

Тук версията за застрашената демокрация се разпада, защото не законът преследва протестиращите, а сопата. Но докато в медийното пространство версията „Не на бухалката“ не замени „Не на протестиращите“, поклонниците на закона няма да имат проблеми.

Какво ни чака

Силата на медиите все още не е в протестиращите и не само. И в момента има достатъчно вратички в законите, през които в затвора могат да бъдат вкарани хиляди души. Например чл. 108 от Наказателния кодекс, който гласи: „Който проповядва фашистка или друга антидемократична идеология или насилствено изменение на установения от Конституцията на Република България обществен и държавен строй, се наказва с лишаване от свобода до три години...“

Като се вземе предвид тълкуването на политиките (официално изразено от Бойко Борисов покрай протестите за Странджа) – де-

мократично е това, което те решат, защото народът ги бил избрал (същата теза, между другото беше лансирана и от Романо Проди, че няма нужда хората да приемат европейската конституция с референдум, щом политиките я приемат), по този член може да бъде осъден всеки, който е срещу решенията на политическата класа у нас. Дори няма нужда да се пренаписва уредбата, за да се тикнат в затвора поне няколко хиляди души за антидемократична или фашистка пропаганда. Проблемът пак е в улицата, в това, че подобно действие би извело на паважа много хора, които, въпреки че вярват в законите, умеят да осмислят тяхното тълкуване.

Стъпката, която би предприела властта, ако недоволството на хората се радикализира, е въвеждането на по-удобен закон, подобен на закона за екстремизма в Русия или на „патриотичния“ закон в САЩ. Той би оправдал репресиите срещу всички, които по усмотрение и на най-нисшия полицай са опасни за обществото.

Така при цялата демократичност, гласът на „суверенния български народ“ ще е нищожен пред решението на обикновения полицай. Служител, който не е разли-

чен от престъпника с бухалка, освен по това, че негов работодател е държавата.

По отношение на проблема с идентифицирането на личността в интернет също може да се направи много. От 2009 година у нас трябва да бъдат въведени нови лични карти, които ще съдържат уникален електронен подпис. По законов път този подпис може да бъде изискан при използване на интернет. Също по законен път фирмите, предлагащи интернет услуги, могат да бъдат принудени да споделят произволна част от информацията, която тече във виртуалното пространство. Всъщност подобни закони вече действат. Доставащите в САЩ са дължни да предоставят произволна информация при поискване, доставащите в България неофициално не отказват на службите нищо, както успяхме вече да се убедим. Остава само да ни наложат използването на електронен подпис, за да знаем, че Големия брат ни следи, при това съвсем открито. Пътят към възпиране на този процес, процеса на окупиране на нашата комуникация, на превръщането на силите ни в слабост, отново ни води към улицата. •

Златко

Стачките и синдикалните вождове

» » » продължава от страница 1

на синдиката Андрей Андреев, колективният трудов договор бе подписан от Тренчев и на митинга бяха свикани неговите активисти от цялата страна.

Докога миньорите ще блъскат глави в асфалта?

В началото на юли става ясно, че на миньорите от „Мини Марица Изток“ им писва да ги подмятат от Орешарски на Масларова и те правят каквото трябва. Кметът на Гълъбово Николай Тонев изписва една бала членове и алинеи и нарежда миньорите да прекратят незабавно протеста и да се разотидат, на което искане миньорите реагират точно както държавата реагира дотогава на техните искания – теглят една майна на кмета и неговите копои и си провеждат протеста с блокиране на шосето Русе-Свиленград. Полицията атакува, при което трима миньори са откарани в болница след обгазяване със сълзотворен газ, а Кольо Колев – шлосер с над 20-годишен трудов стаж – е пребит и арестуван. За пореден път

действията на руменпетковите тиквеници не водят до решаване на „проблема“, а до неговото ескалиране. Миньорите не застрашават живота и здравето на нито един гражданин по време на своите протести, а ченгетата им пречат да свършат нещо много важно – да отменят идиотско решение на правителството, което никои нормален работник, че и работодател в България не одобрява. С това решение държавата просто прибира уж за социални нужди пари, които вече са дадени за ... социални нужди! Като капак на цялото безумие заместник областният управител на Старозагорска област намира още членове и алинеи, по които отменя заповедта на кмета на Гълъбово за прекратяване на протеста – тоест той е бил съвсем законен по начало.

Идва ред на видеозапис, на който ясно се вижда как ченгетата, които твърдят, че шлосерът сам си блъска главата неколkokратно в асфалта, лъжат. В знак на работническа солидарност стачният комитет в болницата „Пирогов“ подкрепя изцяло исканията на миньорите и декларира готовност за оказ-

ване на медицинска помощ при нови полицейски изстъпления. Работата става съвсем напечена и започват да ваят поредните искания за оставката на Петков, който започва да суче по коронния си килифарски начин, че не било кой знае какво станало и че той само се грижел за авторитета на подопечните си. За Петков и петковбойчетата авторитет е равно на страх, но за нормалните е обратното. Авторитет е да се съобразяваш с човек, комуто вярваш, че ти помага, а не от когото се страхуваш да не те пребие. Авторитетът на полицията щеше да бъде много по-висок, ако бяха оставили хората да използват правата си и даже да им помогнат да проведат заплануваните съвсем справедлив протест. Но това са принципи на демокрацията, а не на полицейщината и там джигесът на министъра няма обхват.

Синди... кални номера

Точно когато изглеждаше, че стачката е набрала достатъчно инерция да постави скапаното правителство на колене, се проведе един

до болка познат на всички ни „оперативен“ сценарий.

На 16 юли миньорският протест трябваше да премине в ефективна стачка. Миньорите вече бяха спечелили общественото мнение на своя страна, бяха достатъчно добре мобилизирани и единни, бяха уредили дори отношенията си с прекия работодател и просто очакваха да видят един къс хартия с печат на министерския съвет без повече размотавания по софийски кабинети. И тогава, за сетен път човекът от София казва „ще видим“, синдикалните лидери сядат и дълго и напоително обсъждат нещо с министри и зам.министри в съвети, комисии, работни групи, тристранки и пр. – а уж именно безплодните преговори са по начало причината за стачката. После някой синдикален функционер избърсва пот от чело с въздишка на облекчение и казва, че работата е опечена и всички си отиват. Няма нищо черно на бяло, обаче моментът е изгубен, отбой е свирен. Бюрократът е цар на усуканите решения – там процент, тук сваляме, там вдигаме, това всичко от 2008, а стигне ли се до

там – пиши я бегала. Само че вече миньорите няма да стачкуват, защото нали сами са се „съгласили“ с предложеното им свръхзамотано решение, което не са видели подпечатано дори.

Равносметката

Равносметката е както винаги – работниците получават трохи, които правителството отдавна знае как ще им прибере с новите акцизи, такси и другите техники за поскъпване на живота и пълнене на държавния бюджет. Може би най-интензивният стачен период от последните няколко години не доведе до промяна на нито един закон, до смяната на нито един министър или до някакво подобрение на заплащането на труда, което да е съизмеримо поне с миналогодишната инфлация. Логично е да се предположи обаче, че освен министрите, има и някой груг доволен от такова развитие на нещата. Дали той е в софийските синдикални „централи“, или някъде другаде не е много ясно, но е сигурно, че не е от същата страна на барикадата, от която са протестиращите работници. •

Да защитим частното

» » » продължава от страница 1

ворят за свободата не като свобода на нуждаещия се да си поиска, а като свобода на имащия да разполага. Излезе и анализ, който удобно заобикаля проблема с парка и го представя като протест на лумпенизирани надрусани търтеи и платени еколози, които заради личната си незадоволеност не искат да допуснат така лелеяните инвестиции при нещастните собственици. Ще приемем, че за да представиш така протестиращите, трябва да не си бил на протестите, но за сметка на това явно авторът е бил във въпросната местност, защото „Има огромни площи, която нямат място в ПП Странджа – поля, ниви, запустели местности. Според директивите те не могат да се обработват, но в тях няма защитени и дори никакви видове. Малцина знаят това, защото никой не ги е посетил.“ При това положение „Ще отпадна от защита земи, които не можеше да се обработват, за да не се стресират редките видове змии и мравки, които може би живеят там, но едва ли някой е виждал. И местните селяни ще могат да си окосят ливадите без страх и да засеят на тях лозя и овошки...“ И така „хората в този регион

не са туземци и имат право на развитие и поминък, какъвто и да е той. Имат и право на собственост върху наследствените си земи. Да се приема закон..., е грубо погазване на правата им.“

Това е жестока манипулация – искът за бастисване на природния парк не беше заведен от дребни български овощари, а от мощна фирма, която строи бетонно чудовище на брега на морето за чужденци, в защитена зона. Проблемът не е нито в странджанската зеленика, която някой бил снимал, а после излъгал, че била до морето. Нито е в лабилната психика на змиите и мравките. Проблемът е, че за пореден път заради икономическите интереси на нищожно малцинство от населението на страната бяха пренебрегнати интересите на огромното мнозинство. Пренебрегнати от същата държава, която беше се погрижила да ги напише черно на бяло в закон. Просто хората се възмутиха и излязоха на улицата – нещо, което явно автоматически ги слага в множеството на маргинализираните лумпени, които не знаят какво искат. Срещу тях са представени нещастните селяни, които „ги натискат да си продадат земите на безценица“. Нито дума за безразборните строежи по

Черноморието, за узаконяването на незаконните строежи – конкретната причина за премахването на парка или за сухите пари, наливани от държавата за развитие на адекватно земеделие в полупустеещите земи. Нито дума за това, че в останалата част на страната земеделската земя не струва повече, отколкото в Странджа и че там също се изкупува на безценица. Така нареченият неолиберализъм (модерно течение в биологията, според което паразитът е важна част от кръвоносната система) удобно признава, че обществото делегира правото на собственост в интерес на мнозинството, но въобще не обича да признава, че то би трябвало по същата логика да може да отнеме това право, отново в интерес на мнозинството. За автори като горния найважното е свободата всеки да може да прави каквото си иска със своята собственост. Няма значение как я е придобил. Няма значение как това засяга останалите. За тях собствеността по право е придобита почтено или иначе казано – в интерес на мнозинството. Такива случаи като НЦВ Симеон II, който оголи цели планински върхове в Рила, като Петко Арнаудов, който разпродава

общинска земя в Странджа за съдебни решения, като хората, които авторът сам казва, че принуждават селяните да продават земята си на безценица, са просто изключения от правилото. Нищо, че реално точно те притежават огромната част от средствата за производство и унищожават общото, което са успели да откраднат, ние трябва да си мълчим, за да не засегнем чувствата им на собственици.

Същите тези хора, обаче, не са толкова загрижени за чувствата на останалите. БСП-Царево издига кандидатурата на досегашния кмет инж. Петко Арнаудов за нов мандат. Общинската организация на БСП прие отчета на кмета от досегашния му мандат с много добра оценка и го номинира за още един мандат. Предварителните проучвания показват одобрение на дейността на Петко Арнаудов над 70%, предава БГНЕС. Само че това са проучвания, правени сред селяни, на които въпросният кмет обещава, че ще продават земята си на цената на пълна златна мина. Няма проучвания доколко дейността на кмета се ползва с одобрение от децата на двата милиона нео-софиянци, които не са виждали странджанска зеленика дори на картин-

ка и прекарват детството си пред монитора, защото едни добри чичковци като въпросния Арнаудов се постараха да построят за родителите им бетонно гето. В наши дни не е важно дали децата стоят пред монитори, или не. Не е важно трябва ли да живеем в гето, или в природен парк. Важното е да можеш да си купиш кутийка в гетото. Не е важно дали някой ще залее гората с бетон. Важното е за сметка на това да имаш правото да я продадеш за хляб, който ще купиш от същия този някой. Така сочи „науката“. За защитниците на правото на собственост няма значение дали собственикът притежава нещо на твоя гръб или не, няма значение дали не е наследил много повече право на притежаване от другите, без да си мръдне пръста – тоест правото му далеч не е всеобщо, а правото на силния и ти трябва да търпиш, а те да паразитират покрай теб. Така ще бъде, докато хората като нас, които имаме интереси извън жалката си собственост, се научим, че за да живеем добре не е достатъчно да откраднем от някого, на било то и законно, а да си вземем откраднатото и да го управляваме в името на общия интерес. •

Златко Костадинов

Непресъхващите извори на анархизма

Анархизмът се оформя като организирано движение през 40-те и началото на 70-те на 19-ти век. През 1840 г. Пиер Жозеф Прудон за първи път обосновава идеята на платформата на анархизма, до-развита впоследствие от плеяда анархомислещи люде, между които ярко изпъкват Бакунин и Кропоткин. Но изворите на анархисткото мирозрение или по-точно свободомислието водят началото си още от зората на човешката цивилизация. В древногръцката митология идеята за свободомислието се олицетворява от титаничния образ на Прометей, който се противопоставил срещу „божествената“ тирания на олимпийските богове, откраднал от тях огъня и го подарил на хората, поради което бил прикован от гръмовевержеца Зевс на една висока, недостъпна скала. Великият старогръцки поет Есхил обезсмъртява Прометеевия подвиг в трагедията си „Прикованият Прометей“. Като какво друго, ако не колосален анархистичен бунт, можем да определим възглавяването от тракиеца Спартак най-голямо въстание на робите в древен Рим (74-71 г. пр. н. е.), когато за малко не бива унищожена Римската робовладелска държава? Като какво друго, освен като самородно анархистическо движение, можем да квалифицираме българското богомилство, чиято социално-религиозна картина е с ярко изразен безвластнически характер и се разпространява чак до Южна Франция под наименованието албигойство? Всъщност изворите на свободомислието не пресъхват през нито един период от човешката история, дори когато човешките общества вегетират в прокурстовото ложе на свирепи деспотични режими и олигофренен религиозен фанатизъм. В мрачната атмосфера на испанската абсолютна монархия и тотален католически обскурантизъм през януари 1605 г. в Мадрид е публикувана книгата на Мигел де Сервантес за Дон Кихот, който казва: „Свободата, Санчо, е едно от най-ценните блага... С нея не могат да се сравнят нито съкровищата, които крие земята, нито тия, които таи морето. За свободата... може и трябва да се жертвува животът... Щастлив е този, комуто небето е дало парче хляб, без да се чувства за дължен да благодари някому.“ Такива са възгледите и на бележити личности като Мор, Кампанела, Чосър, Бокачо, Ви-йон, Рабле, Шекспир, Байрон, Шели, Кийтс, Пушкин, Лермонтов, Ибсен. Роденият в Париж през 1694 г. Франсоа Мари Аруе, известен

по-късно с псевдонима Волтер, с истински анархистки плам щурмува бастионите на феодалната монархия и могъществото на католическата църква. В едно от писмата си – 1765 г. – до редактора на „Енциклопедия“ Д'Аламбер той пише: „Светът яростно се освобождава от глупостта! Великата революция в умовете се чувствува навред! Бързайте, мъжествени Дигро и безстрашни Д'Аламбер, нападайте фанатиците и негодниците! Опровергайте техните глупави брътвежи, презрението им софизми, историческата лъжа, противоречията, безкрайните нелепости. Не позволявайте здравомислещите хора да бъдат робни на тези, които нямат здрав разум. Бъдещите поколения ще дължат на вас своите права и свободата си... От времето на смъртта на сина на светата църква вероятно не е имало нито един ден, през който да не бъде убит някой от негово име!“ И обхванат от огромна омраза към жестокостите на католическата църква Волтер издига гневния лозунг, с който завършва винаги многобройната си кореспонденция: „Смажете гадинамата!“... Може би най-талантливият европейски драматург през 19-ти век Хенрик Ибсен с инстинктивно анархистично прозрение бичува съвременното си общество за неговата лицемерна набожност и животински егоизъм. В драмата си „Народен враг“ чрез драматургичния си герой доктор Стокман възкликва: „Най-опасният сред нас враг на свободата и истината е сплотеното общество. Да, проклетото сплотено общество!“ В навечерието на Парижката комуна в писмо до световноизвестния литературен историк, критик и философ, датчанин Георг Брандес прочутият драматург споделя: „Държавата – това е проклетие за човечеството... Долу държавното иго! Ето революция, в която съм готов да взема участие. Разрушете самото понятие „държава“, оставете като условие за обществения живот само добрата воля и духовното единение – това ще бъде началото за постигане на оная единна свобода, която няма никаква цена. Промяната на формите на управлението не е нищо повече от празна работа – малко по-добре, малко по-лошо, а общо взето – нищо!... Държавата е временно понятие, което има свое начало и ще има своя край във времето. В бъдеще ще изчезват важни понятия и предмети, осъдена е да изчезне и религията. Нито моралните понятия, нито формите на изкуството не съдържат елементите на веч-

ността. Нима сме длъжни всъщност да се придържаме към тях?“

Именно в този мисловен аспект в настоящата статия биха могли да бъдат приведени още безброй съждения от велики свободолобиви умове, за да стане пределно ясно, че анархизмът не е някакво случайно явление или хаотично безвластие, липса на законност, безредие, хаос, разпуснатост, както непрекъснато внушават казионните апологети, а напротив – исконно човешки възжелания за свобода и социална справедливост. Друг е, разбира се, въпросът, че в днешните времена анархистично мислещите люде трябва всячески да използват всеки протест срещу властимащите, та да канализират целенасочено в конкретни, реални измерения недоволството на управляваните, чиито протестни акции, за съжаление, се увенчават почти винаги с импотентни резултати. Такива, уви, се оказаха протестните митинги през зимата на 2007 г. свикани от пенсионери, лекари, учители, шофьори, еколози и дори от радикални, превърнати се в шоуменски спектакли с демонстрация на неготам сносни литературни четения, придружени с челни стойки, нощни разходки и спорядични апели за по-големи заплати, пенсии и смехотворни вопли за намаляване таксите на кабелните телевизии. Що се отнася до профсъюзите, ролята им е вече повече от бутафорна, пък и не би могло да бъде другояче, щом профсъюзните босове са все отбор юнаци – бивши щатни сътрудници на болшевишката ДС. Нищо не пречи на анархистите да призоват за: **1. Доказване на първоначалния произход на капитала след 1989 г.; 2. Забрана на бивши членове на БКП да притежават частни средства за производство в срок от 45 години, както и на техните преки наследници.** Несъмнено, ако това стане, то набързо ще цъфнат поне 50 милиарда долара, сиреч колкото байганьовските болшевици окрадоха по време на прехода от ТАТОлитарна към пазарна икономика. И ето ти откъде ще се увеличат безпроблемно пенсиите, заплатите и въобще кардинално ще се подобри социалното дередже на осиромашалото българско население. Естествено, че Народното събрание, сиреч Държавата, няма да приеме подобни закони, с което за пореден път ще се демаскира като престъпна политическа организация на икономически господства-

„Държавата – това е проклетие за човечеството... Долу държавното иго! Разрушете самото понятие „държава“, оставете само добрата воля и духовното единение.“

Хенрик Ибсен

щата в обществото криминалогенна каста. А в България тази каста се въплъщава най-вече от бившите „комунисти“, днешни капиталисти, оплячкосали народното богатство, създадено с труда на не едно поколение българи. Впрочем нищо ново под слънцето – всички държави от паметивека служат за експлоатиране и потискане на трудещите се, които не разполагат с други средства за производство освен голите си ръце. Неприемането обаче на горецитираните два закона ще отрезви доста зомбирани мозъци и ще ги приобщи рано или късно към идеалите на анархизма. Или най-малкото, както неопускането на Георги Константинов в Комиси-

ята по досиетата популяризира анархизма и до най-затънтеното българско село, не трябва да се съмняваме, че дезавуирането на въпросните закони от държавните органи ще популяризира анархокомунистическите идеали сред цялото българско общество, независимо от неговото пословично овчедушие и инфантилна пасивност. И тогава мнозина биха възприели огнения призив на Волтер „Смажете гадинамата!“ в перифразираното му значение: „Смажете държавата!“ И така, граждани, „Смажете гадинамата!“, т. е. държавата и ще настъпи ден първи на всеочовешката свобода, братство и съзидателен, свободен труд! •

МАКАР

В ПАМЕТ НА КРЪСТЬО ХАДЖИИВАНОВ

На 30 юни 2007 край с. Чучулигово, Благоевградско се проведе традиционната възпоменателна среща на паметника на анархиста-поет Кръстьо Хаджииванов, убит от болшевишката власт на 27 юни 1952 г. при опит за минаване на границата.

Из „Надгробно видение“

...

О, ще заспя навярно аз, когато
ще дойде всечовешка свобода
и с първи лъч над моя гроб незнаен
и мойта смърт ще хвърли светлина...

Но тръгнал ти по тоя път, в борбата
тиранина ще смъкнеш може би,
забравил, че за всички е свободата,
тиранин сам не ще ли станеш ти?!...

По таз пътека аз вървах, загинах,
убиец от засада ме уби...
Върви и ти, нощта ще ти помага,
но от засади се добре пази!!!...

А стихна вятърът. Човекът странен
кога за миг във пътя си се спре,
не чу веч глас... Видя се той измамен,
че хроста дрипав за човек той взе...

Сниши се там, где призракът стоеше
под него той навярно гроб позна...
И тръгна пак. Бездънна нощ цареше.
Той тръгна пак, но вече със тъга.

А мракът го препаса и отвлече,
погълнаха го черните тъми.
След него вятърът отново лъхна
и храстът пак започна да шуми...

1952 г.

Философията на Михаил Бакунин

» » » продължава от миналия брой

4. Най-общата форма на отрицание на свободата на личността у Бакунин – това е *авторитетът*. Затова, обявянето на свободата на личността за висша ценност (ср. „Свободна мисъл“, юли 2007 г., бр. 7, с. 8, колона 2) логически довежда Бакунин до отрицание на авторитета и по такъв начин теорията му за свободата, която вече накратко разглеждахме, получава у него естествено продължение и допълнение в *теория за авторитета*, на която тук ще се спрем накратко.

След като заявява, че не е нужна никаква власт, авторът на „Кнута-германската революция“ поставя въпроса: Следва ли от това, че аз отхвърлям всякакъв авторитет? Отговорът е: Такава мисъл е далеч от мен. При цялата категоричност на някои изказвания на Бакунин против авторитета, неговото схващане по този въпрос е далеч от опростителското, метафизическо отрицание – напротив, то се характеризира със сложно, диалектическо съдържание. По същество, в разсъжденията на Бакунин за авторитета в „Кнута-германската империя и социалната революция“, подобно на случая с разсъжденията на Прудон за собствеността в „Що е собственост?“, е налице разцепване на основното понятие, което е предмет на разглеждане, на две по-точни по своето съдържание понятия: понятие за авторитет в силен, абсолютен смисъл и понятие за авторитет в слаб, относителен смисъл. Схващането си за авторитета Бакунин изразява на страниците на споменатия му по-горе труд чрез конкретни примери. Когато става дума за изработването на обувки, когато съм болен или ме интересува някакъв научен проблем, аз се обръщам към общара, лекаря, учения, опирайки се на техния авторитет като специалисти в тяхната тясна, специална област. При това, аз постъпвам така не по силата на някаква повеля, наложена ми отвън, а по своя собствена воля, въз основа на решения, които се приемат от моя собствен разум. Аз самият, със собствения си разум преценявам, че разделението на труда е важен фактор за човешкия прогрес чрез съществено повишаване ефективността на умствения и физическия труд, което то има за следствие и като вземам в предвид това обстоятелство добре разбирам, че моите знания и умения за правене на обувки, за диагностициране и ле-

„Нека най-напред нашият народ се освободи, и, когато той бъде свободен, той сам ще пожелае и ще съумее на всичко да се научи. Нашата задача е чрез пропаганда да подготвим всенародно въстание.“

Михаил Бакунин

чение на болести или по въпроси отнасящи се до една или друга научна област, вън от моята специалност, са съществено ограничени по сравнение със знанията и уменията на общара, лекаря, специалистът от съответната научна област. Това мое разбиране именно е основанието да считам общара, лекаря, учения и тем подобни за авторитети в тяхната специална област и когато ми се налага в моята жизнена дейност да имам някакво отношение към въпроси от тяхната специална област да се обръщам към тях именно като към авторитети. Но това съвсем не означава – продължава хода на разсъжденията си Бакунин – че аз приемам непогрешими авторитети, които да бъдат в правото си да ми налагат своите решения и своята воля: към никого у мен няма абсолютна вяра!!! Аз си запазвам моето неоспоримо право за критика и контрол по отношение на всяко мнение, на всяка постъпка, от всеки авторитет. По интересувания ме въпрос аз се обръщам съответно към други общари, към други лекари, към други учени и независимо от това, че не съм специалист в тяхната тясна област, аз, със собствения си разум сравнявам техните мнения, съвети, препоръки, ако сметна за нужно ще се обръна към още авторитетни специалисти по въпроса, но в края на краищата аз вземам окончателното решение по него. Ето в такъв относителен смисъл, при такива условия, с такива ограничения, аз приемам авторитетите. Същевременно – заявява Бакунин – аз категорично отхвърлям подчиняването на авторитети в един по-силен, абсолютен смисъл, съгласно който отвън ми се налага да проявявам абсолютна вяра към твърденията и указанията на авторитета, без каквито и да било разсъждения от моя страна да приемам твърденията му за абсолютна истина и безпрекословно да се подчинявам на неговите съвети и указания. Такава вяра би била съдбоносна за моя разум, за моята свобода и за успеха на моето дело. Тя би ме превърнала в тъп роб, в оръдие на волята и интересите на другия.

Към приемането и подчиняването на авторитет в такъв абсолютен смисъл апелират религията и държавата; въпреки самите те, по своята същност, са форми на авторитет в посочения абсолютен смисъл. За религиозната вяра авторитетът на казаното в свещените книги и от жреците на църквата е осветен от Бога, т. е. налага се в името на Бога като върховно, всемогъщо същество. А авторитетът на тези, които са заграбили държавната власт, било то абсолютен монарх или пък членове на републиканско правителство, в крайна сметка се крепи на средствата за организирано насилие над човешката личност: полиция, армия, затвори и тем подобни. Както виждаме, и в двата случая авторитетът се налага на личността отвън, като при това от нея се изисква безпрекословно подчинение на заповедите на авторитета – на Бога, на царя, на републиканското правителство. Следователно, отхвърлянето на каквито и да е авторитети в посочения по-горе абсолютен смисъл съдържа в себе си, в качеството на необходимо логическо следствие, отхвърлянето на религията заедно със свързаната с нея църковна институция, както и отхвърлянето на държавната власт.¹

След като посочихме, че учението на Бакунин за авторитета в логически план е основата за приемането на главната, изходната теза на неговата социално-политическата доктрина – пълното, безусловното отрицание на религията и държавата, тук ще подчертаем, че от своя страна то (учението на Бакунин за авторитета) се основава на принципното положение за съмнението: „Към никого у мен няма абсолютна вяра; аз си запазвам моето неоспоримо право за критика и контрол по отношение на всяко мнение, на всяка постъпка, от всеки авторитет“. Този принцип е родствен по съдържанието си на принципа на съмнението, характеризиращ скептицизма в теорията на познанието, който представлява едно от значителните направления в историята на философията, но има за отличителна черта по сравнение с последния об-

стоятелството, че се отнася не до познанието на човека в общ вид, както то се третира в теорията на познанието, а до познанието на човешкия индивид, третирано в план на междуличностни, социални отношения. Предвид на това, цитираното по-горе положение на Бакунин можем да характеризираме като *принцип на социалния скептицизъм*, а теоретическата позиция, изградена върху неговата основа – като *социален скептицизъм*, представляващо ново, особено направление в развитието на философската мисъл. В тази връзка ще отбележим, че представлява интерес едно по-обстойно съпоставяне на социалния скептицизъм на Бакунин с гносеологическия скептицизъм на Пирон и Секст-Емпирик в античната философия и на Дейвид Хюм през XVIII век, но разглеждането на този въпрос в редица пунктове би ни отвело настрана от нашата тема, поради което тук се ограничаваме само с неговото поставяне.

5. Схващането на Бакунин за авторитета е в основата на неговото социално-политическо учение за революцията, заемащо централно място в теоретическите му разглеждания. Тук ще отбележим само три пункта от същото, отнасящи се до неговите философски аспекти.

1) Социалната революция се третира у Бакунин в извънредно широк обем – най-общо и най-точно казано тя се мисли у него като премахване на авторитетите (в абсолютният смисъл) от обществения живот. Това означава, че социалната революция далеч не се изчерпва със социално-политическата революция, при това взета в най-радикалната ѝ форма, имаща за резултат не само събаряне на съществуващото правителство, но пълно унищожаване на държавната власт като социална институция. Тя не се изчерпва и с прибавянето към последната на социално-икономическата революция, имаща за резултат премахването на експлоатацията на човек от човека във всичките ѝ форми, която е атрибут на всяка държавна власт. Социалната революция се мисли у Бакунин още и като философска револю-

ция, имаща за резултат премахването на религията във всичките ѝ форми от съзнанието на човешките личности чрез заместването ѝ в него от научното познание, в частност от научния мироглед. Така, по своеобразен начин, у Бакунин философията се включва като компонент на социално-политическото учение за революцията!

2) Социалната революция, третирана в такъв широк обем, естествено, изисква цял исторически период от време за осъществяването си, като преминава различни етапи, свързани с наличието на различни компоненти в нея. В тази връзка пред Бакунин се налага с цялата си острота въпросът кой компонент на социалната революция следва да е пръв: просвещението на народа или премахването на държавата? Отговорът му е категоричен: „Ще учредяваме и ще помагаме за устройството на училища, където и доколкото е възможно. Но няма да се самозалъгваме, че при слабостта на нашите средства и при значителността на правителственото противодействие **чрез училища ние никога няма да се доберем до положителни резултати.**

Пътят за освобождаването на народа посредством науката и за нас е заграден; затова на нас ни остава само един път, пътят на революцията. Нека най-напред нашият народ се освободи, и, когато той бъде свободен, той сам ще пожелае и ще съумее на всичко да се научи. **Нашата задача е чрез пропаганда да подготвим всенародно въстание.**“²

3) Отхвърлянето на всякаква форма на държавна власт, включително и на революционна власт или „временна, отмираща държава“, повдига въпроса за ролята на революционерите като субективен фактор на революцията. Отговорът на Бакунин е: тя се състои в подготовка и осъществяване на революцията, като с нейната победа тя напълно се изчерпва: от тук нататък има думата освободеният народ сам да решава своята съдба! •

(Следва:
Философията на Толстой
Ст. н. с. I ст. д. ф. н.
Борис Чендов

БЕЛЕЖКИ

¹ Ср. Бакунин М., Кнута-германская империя и социальная революция – в Михаил Бакунин, „Избранные сочинения“, т. II, Книгоиздательство „Голос труда“, Петербург-Москва, 1922 г., с. 151-152.

² Бакунин М., Наука и народ – в сб. М. А. Бакунин, „Философия, социология, политика“, Изд. „Правда“, Москва, 1989 г., с. 141.

„Декроасанс“ и анархистите във Франция

„Буди безпокойство фактът, че въпреки дългогодишния икономически растеж в Западния свят, значителна част от населението живее по-зле, малцина усещат реално подобрение, а съвсем малък брой живеят значително по-добре.“ Това твърдение е изразено през 1997 година от „зеления“ икономист Ричард Даутуейт и води до неговата статия „Добър растеж и лош растеж“, в която той синтезира тезите от книгата си „Илюзията за растежа“. Съществува ли изобщо обаче такова нещо като добър растеж? В тази статия изследваме понятието за растеж и се спираме по-специално на нарасналият интерес както у реформистите във Франция (включително Федерацията на анархистите във Франция) към понятието „декроасанс“ (décroissance), което може да се преведе като „антирастеж“, „нерастеж“ или „оттегляне“.

Икономическият растеж заема централно място в идеологията на съвременния капитализъм. В капиталистическите икономики растежът обикновено се измерва с показателя „брутен вътрешен продукт“ (БВП), който се определя като стойността на всички стоки и услуги, купени в една страна за определен период. За „растеж“ се говори, когато тази стойност се увеличава, а за повечето национални държави тази цифра се превръща във фикс-идея всяка година. Тази цифра обаче не казва дали купуването е било необходимо, нито пък кой точно е купувал. Потреблението на всички стоки и услуги, нужни или ненужни, допринася за растежа.

Никога досега не е било ясно, че растежът е за сметка на по-голямата част от хората на Земята и за сметка на самата планета. Повечето от нас нямат гумата за това какво да се произвежда от земните ресурси, защото земята и средствата за производство се притежават от едно малцинство от хора. Акционерите във фирмите обикновено не се интересуват, а и твърдо не се насърчават да мислят за последствията от „постигането на добра възвръщаемост“ от своите инвестиции. Представата за потребителя в развитите страни също зависи от това на потреблението да се гледа като на нещо добро, независимо какво се консумира, независимо дали има прахосване на енергия или суровини, независимо от условията на труд на хората, които осигуряват стоките или услугите. Потребителските стоки, пробутвани от маркетингови и реклам-

ни кампании, съвкупно се включват в БВП независимо дали са били действително необходими, или не. Парите, похарчени за унищожаване на околната среда (като сеченето на дървета за печалба) и дори парите, похарчени за почистване на нефтени разливи, също се включват изцяло в тази безумна мярка на парична стойност, тъй като всичко това води до печалби за някого. За технически „развитите“ национални държави воденето на война на чужда територия е особено полезно за растежа, защото при него се харчат огромни суми пари за оръжие, което бързо става негодно, ако не се ползва, а още повече, ако техните корпорации получават поръчките за възстановяване на щетите (каквото е случаят с британските и американски фирми в Ирак). Насаждаването на несигурност вътре в страната от „войната срещу тероризма“ също е много полезно за икономиката, тъй като тя помага на фирмите да продават охранителна техника, машини за пръстови отпечатъци, бази данни за идентификация и други подобни.

Голямата лъжа на пазара е, че всички живеят по-добре, когато има растеж, поради така наречения ефект на „процеждането“ надолу към ниските слоеве. Реално погледнато, потреблението расте при богатите и средните класи в развитите държави, докато за нас, останалите, независимо дали сме работници (или безработни) в тези държави, или сме част от бедното мнозинство в „развиващите се“ страни, остава много малка част от световното богатство. Еколозите обичат да ни напомнят, че ако всички консумират в същите мащаби като САЩ, ще ни трябва няколко планети като Земята само за отглеждане на храна, а да не говорим за необходимата енергия и ефекта от нейното потребление върху глобалното затопляне. Иначе казано, „екологичната дупка“, която оставят след себе си повечето развити страни и особено градовете в тях, е много по-голяма от земната маса на тези страни. Единствено поради факта, че по-бедните страни произвеждат храната и поради необратимите поражения, нанасяни върху околната среда, средното потребление на човек в по-богатите страни може да бъде толкова високо. Ако богатите и средните класи в останалите държави започнат да консумират в такива мащаби, пораженията само ще се увеличават (това е често споменаваният страх от промишле-

ното развитие на Китай и Индия).

Схващането, че ако страните стават по-богати с увеличаването на БВП, всички ще живеят по-добре, беше оспорена през последните десетилетия до известна степен от някои икономисти и част от тях въведоха алтернативни показатели на БВП. Индикатори като Индекса на устойчиво стопанско благосъстояние (ISEW, ИУСБ) се опитват да отчитат ефекта на пренебрегването на хората и околната среда при непрестанния стремеж към увеличени печалби, които допринасят за растежа. Те се опитват да отчитат ефекта от безработицата, когато фирмите въвеждат автоматизацията например. Тези по-нови показатели сочат, че макар глобализацията да помага за увеличаване на растежа в богатите икономики, за което говори все по-високият БВП, другите индикатори като ИУСБ падат много рязко от 1970-те години насам (дори в Австралия, Германия и Великобритания), а разликите в средното състояние между бедни и богати хора и бедни и богати държави се увеличават.

Във Франция „декроасанс“ (обратният растеж) е идея, която от скоро се радва на значителен интерес във Федерацията на френскоговорящите анархисти. Тя води началото си от книгата „Декроасанс“ на Никола Жоржеску-Рьоген от 1979, свързана с неговата „биоикономическа“ теория. По-популярно четиво е двумесечникът „Декроасанс“, издаван от Касъор де Пуб, който има анти-консуматорска насоченост („повече не е по-добре“) и пише срещу опаковането на зеленчуците, самообръсначките „Жилет“ с 5 ножчета, рекламирането на марки в училищата и колите (включително състезанията от Формула 1) – подход, подобен на този на Adbusters.

Основната идея на „декроасанс“, подобно на идеите, довели до нуждата от индикатори за устойчиво развитие, е, че непрекъснатото увеличение на икономическите показатели като БВП не може да се поддържа от еко-системата на Земята. Тя има четири принципа:

1. Сегашната икономическа система зависи от ограничени ресурси, но суровините и енергията са по начало ограничени от научни закони (втори закон на термодинамиката)

2. Икономическият растеж и пораженията върху околната среда са тясно свързани

3. Стоките и услугите, произвеждани от икономиките не са единственото

богатство – качеството (удоволствието) от живота, обществените отношения, равенството и справедливостта са друг вид богатство

4. Фирмите не отчитат ниската стойност на потребителските продукти, измерена като качество на живота.

Следователно, „декроасанс“ е за преминаване от неустойчиво икономическо развитие към намаляване на растежа в парично изражение, като същевременно се увеличава качеството на живота и другите видове „богатство“. Става дума за по-прост начин на живот и локализация на производството и потреблението като противоположност на глобализираната икономика. Тази идея се вписва добре и във възгледите на много еколози като Едуард Голдинг, основателя на списание „Екологист“, който твърди, че икономическото развитие на страните от третия свят реално води до обедняване на живеещите в тях хора. Капиталистите виждат намаляване на бедността поради увеличената покупателна способност, но те не казват кой в развиващите се страни харчи парите, спечелени от посредниците при сделките с мултинационалните корпорации, заемите от МВФ или двустранните търговски договори с богатите страни като САЩ, които винаги се придружават от тежки условия. Дори понятието „устойчиво развитие“ се отрича от еколозите, особено след като то се извъртя толкова силно от държавите и мултинационалните компании, които искат да мислим, че те могат да решат екологичните проблеми на света, като развиват „по-зелени“ технологии като хибридни автомобили (газ-бензин) или като увеличават производството на ядрена енергия вместо такава от изкопаеми горива, без това да се отразява на икономическия растеж.

Възгледите за антирастежа опонират на марксистите и социалдемократите, които считат, че растежът е лош само в лоши ръце и че хората гладуват и боледуват само поради несправедливото разпределение. Само обществото да се преустрои и проблемът е решен! От друга страна понятието за „декроасанс“ изглежда стои близо до по-катастрофичното схващане за бъдещето на света, застъпвано от модерни теории като „Петролният пик“, които предсказват, че неминуемостта намаляване на темповете на производство на петрол през следващите едно-две десетилетия

ще нанесе тежък удар върху световното стопанство. Джеймс Лавлок, леко шашавият британски учен, също вижда нуждата от „устойчиво оттегляне“, но предупреждава, че нещата вече са толкова зле, че „цивилизацията“ трябва да се подготви за защита срещу бедствията и оскъдицата, предизвикани от глобалния срив, който той смята, че ще доведат до „племенни“ войни. Логиката е да се подготвим да отблъснем бегълците от Бангладеш, освен ако не носят нещо полезно за „нашите“ европейски демокрации, защото само така бихме запазили стабилността пред заплахата от световна катастрофа.

Нещата изглеждат доста мрачни. Защо тогава социалните анархисти във Франция се интересуват от такава теория днес? Във Великобритания екологичните идеи и екологичният анархизъм са отдавна част от радикалния дневен ред и проникват в значителна степен в анархистките среди през 1990-те години, преди предсказанията за глобална катастрофа да добият популярност. Вероятно може да се каже, че екологията повлиява на анархизма по-бавно във Франция и се появява във време, когато глобалното затопляне и кризата с горивата започва да се обсъжда по-нашироко. В по-общ смисъл антиглобалистките настроения във Франция са отчасти реакция на опасностите за местната икономика, каквито са натискът от страна на Световната търговска организация за премахване на земеделските субсидии, които поддържат местното производство на храни (преговорите в СТО не стигнаха до споразумение, защото нито САЩ, нито Франция искат да премахнат своите). Затова няма нищо чудно, че Жозе Бове, земеделецът, който стана медияен символ на активизма против СТО и Макдоналдс, също е поддръжник на „декроасанс“.

От друга страна, голяма част от британското екологично движение още не е осъзнало нуждата от бездържавни решения и се държи твърде индивидуалистично и наставнически. Важен момент във възгледите на френските анархисти за „декроасанс“ е, че „олекотеният“ живот не значи непременно въздържание и постоянно четене на морал – безвластниците „не желаят тоталитарно ръководство на един „декроасанс“, упражняван от новите Зелени кхмери“, шеговит намек за драконовия комунистически режим в Камбоджа. •

(слегва)

Липсва концепция за отговорността

„И на властниците обърнах аз гръб,
когато видях как базирганствуват и
се пазарят за власт със сганта“
(„Тъй рече Заратустра“,
Фридрих Ницше)

Прочетох внимателно и с интерес книгата със заглавие „Един проект за социалната революция (Въведение в анархизма)“, превод от френски език на Георги Константинов, изд. Шрапнел 2007 г. Смятам, че въпросното четиво е много полезно за „будния“ български избирател от т. н. електорат, който за жалост си няма хабер от съдържанието и значението на понятията „анархия“ и „анархизъм“. Съвсем съз-

нателно и умишлено акцентирам върху този позорящ нацията ни факт, защото според комунистическите речници на чуждите гуми в българския език гумичките „анархия“ и „анархизъм“ означават „Липса на организирана държавна власт, безвластие, бездържавност, безрежие, хаос“ в живота и битието на обществото и въобще тотален батак във вертикал и хоризонтал! И тъй като в продължение на близо половин век нашите мозъци бяха промивани (да не казвам зомбирани) и мнозинството от българския народ вярваше и се кръстеше (аз не правя изключение) пред боговете Маркс, Ленин, Сталин, Хрущов, Брежнев и т. н., и т. н., респективно техните креатури и измекари, мисленето на народа, неговото съзнание и менталитет бяха дълбоко и непоправимо увредени (в механиката има термин „остатъчна деформация“) и за тяхното саниране, т. е. за преминаването им върху релсите на анархизма освен време е необходима продължителна просветителска дейност. Според мен усилията в тази насока следва да бъдат до степен на ортодоксално анархисти-

ческо умозрение и... действия! Именно в този смисъл и аспект гореспоменатата книга е абсолютно навременна и полезна за нейните читатели. Впрочем, гоня къде нейната полезност е функция и от съдържанието на авторската книга на Георги Константинов „Роботронната революция – края на държавата и капитала“, която е апогеят на неговия интелект.

Но личното ми мнение е, че френските автори от регионалния съюз в Рона-Алпи и Федерацията на анархистите във Франция (FAF) са пропуснали един съществен в теорията си и практиката за анархизма момент, а именно: *концепцията за отговорността!* За моралната и съдебна отговорност, които са неизбежни и при анархистическото общество.

Към тези мои редове ме подтикнаха житейската и професионална одисея на един друг французин: Антоан дьо Сент Екзюпери. Този технократ – летец и военен майстор на прецизното перо, което го прави един от най-големите хуманисти на XX век, е завещал на човечеството безапелационната си тези за

отговорността на човека и тя е следната: *да си човек, това означава да чувстваш и да носиш отговорност за всичко, което става около теб!* Ето защо аз считам, че авторите на „Един проект за социалната революция“ е трябвало да отделят повече място на концепцията си за персоналната отговорност на субекта и индивидуа в бъдещото свободно, анархистическо общество. Имам предвид не само отговорността за халтурата и брака в производството. Тук иде реч и за отговорността в здравеопазването, екологията, метрологията, стандартизацията, безопасността на движението по улиците и пътищата на планетата Земя; за отговорността в образованието в контекста на точните науки, равнището на културата в културата, духовността и не на последно място – отговорността и вярата на човеците в учението на Исус Христос – първият анархист в света. От само себе си се подразбира, че тук става въпрос за дължителните норми на човешко поведение за *homo sapiens* в едно напълно свободно общество и вън от него.

Претендирам, че добре познавам творчеството на Фридрих Ницше. Той нарича държавата студена змия и това ми дава основание да твърдя, че същият не е теоретик и вдъхновител на национал-социализма и фашизма в Германия, за каквото ни го представяха и внушаваха болшевишките агитатори. Напротив, Ницше, респективно неговите последователи и агенти (един от тях е и Джек Лондон), са първите предвестници на анархизма на XX век в Европа и САЩ. Без колебание към тях слагам и феномена Нестор Махно в Русия с неговия боен вик „Бийте белите, докато почервеният! Удряйте червените, докато побелеят!“

Защото и едните, и другите са маскири. Ех, Алеко, Алеко! •

**Благой Варсамов,
гр. Сандански**

Бележка на автора:

Моля редакцията на в. Свободна мисъл и неговите читатели да не смесват понятието религия с понятието вяра в учението на Христос. Вярата в Исус Христос е вяра в бъдещето на анархизма! (стр. 29 от романа на Михаил Булгаков „Майстора и Маргарита“).

Ису, Исо = равно, равен

Илюзията за политическата общност

» » продължава от миналия брой

Бентам е такъв яростен противник на междинните асоциации, че предлага съпругата да свидетелства срещу съпруга си и обратно, да бъдат премахнати съдебните заседатели. Той не изпитва нищо друго освен презрение към неприкосновеността на отношенията между адвокат и довереник, лекар и пациент, изповедник и причестяващ се.

Исканията на Бентам за доноси на съпрузи един срещу друг и разрушаване на всички дгублиностни взаимовръзки се осъществяват в пълна сила по-късно в СССР, в бившите и настоящи тоталитарни социалистически страни. На такова нещо сме свидетели и България, където между 1/3 и 1/4 от пълнолетното население е правило доноси под една или друга форма.

Централизацията на управлението се превръща в мания. Счита се, че няма нищо добро в едно управление, ако то не е съсредоточено в един единствен човек.

Единствената законна власт е тази, която произтича от волята на народа, взет в политическата си цялост. Държавата и нейната власт трябва да се разпростират върху всички сфери на обществото. Както и Русо, Бентам отхвърля

принципа на разделение на властите и функциите. Народът трябва да бъде представяван от едно законодателно тяло, което да има абсолютни правомощия. Такъв орган би работил неморно за изкореняването на всички взаимоотношения и убеждения, които пречат на индивидите да се почувстват част от политическия ред.

Представата за всемогъща власт, поставена в служба на човешкото благодеяние, изпъква с необичайна сила и в трудовете на Карл Маркс. Най-значителното у него е стремежът за свързване на моралните ценности на социализма със структурата на централизираната политическа власт. Политическото виждане на Маркс е в абсолютна услуга на идеята за политическа общност.

Крайният колективизъм и централизация в СССР в никакъв случай не са изопачаване и деформация на Марксовата философия за властта. Те са част от стратегията му за нуждите на революцията. Анархистите и френските социалисти, срещу които Маркс и последователите му се борят ожесточено, отлично съзнават тази му страна, а гумите на Бакунин за Русо, че той е „истинският основоположник на модерната реакция“, се

използват след това и срещу Маркс.

Твърде голямо значение се придава на така нареченото Марксово отрицание на държавата, че държавата сама ще „отмре“.

Непопулярността на идеята за държавата, особено сред анархистите и сподвижниците на Прудон, карат Маркс и Енгелс, за да спечелят повече поддръжници, да заимстват част от терминологията на анархистите, единствени изразители на междинните асоциации като противник на политическата общност, без да престават да се борят както срещу тях, така и срещу синдикализма. „Отмирането на държавата“ е терминологичен трик, целящ да отнеме част от шумната слава на анархизма. Оттук настъпва Маркс изгражда своята теория върху основата на абсолютен опортюнизъм, който води до противоречията в нея.

Най-показателно за това е обобщението му в „Комунистическия манифест“, където се призовава за централизация на средствата за производство, централизация на кредита и капитала и изключителен монопол. В същото време обаче се говори, че политическата власт е организирана сила, която служи за потискане на една класа от друга. Цел-

та на Маркс е централизирана и абсолютна политическа общност.

Маркс също е ревностен противник на груповите, местните, религиозните различия, които трябва да бъдат премахнати в полза на централизираното общество. Малките общности се разглеждат не като подчинени форми, в които намира израз общата воля, а като нейни съперници.

Разбирането на Маркс за възходящото развитие на историята го прави детерминист с неприязън към традиционните връзки на човека в семейството, религията, общността и сдруженията. В беглите му наброски на представите му за бъдещ строй няма никакво място за културен плурализъм и децентрализация на властта. Вместо тях той вижда широко обединение на нацията чрез механизмите на крайна политизация и централизация. Така социалистическото движение придобива политически и националсоциалистически облик.

Идеите на Маркс за централизация и широко обединение на нацията са реализирани в пълна степен от руските болшевики, които могат да се нарекат наследници на якобинците без условности. Именно затова Маркс е и най-големият противник на теориите за мал-

ките групи и междинните асоциации. Неговата диктатура на пролетариата е немислима без обезличаването на хората в големи съвкупности от маси.

Марксистите правят всичко възможно да отхвърлят обвиненията на анархистите за политически деспотизъм в нова форма. На Ленин се налага да облече социалистическото преобразуване в примамливия език на естественото управление. Така се приема линията на опортюнизъм, като болшевиките се обявяват за привърженици на естественото управление и издигат лозунга „земята на селяните, фабриките на работниците“.

В същото време истинското им отношение личи в жестоката репресия, на която са подложени самоорганизиралите се селяни и работници, съответно в операции и синдикати. Лениновото отношение към местните и функционални асоциации сред руските работници и селяни – селото, кооперативът и някои форми на синдикално движение – далеч не е радушно. Ленин, като и почти всички болшевики, поддържа мнението, че те са средновековна отживелица и следователно трябва да бъдат унищожени. •

Ал. Ангелов

Една инвестиция в бъдещето

Често обвиняваме държавата, че не инвестира в бъдещето. Особено по отношение на съвременните технологии. Ето, че нашата държава се сети да инвестира точно в тази област. Инвестицията е в размер на 1 950 000 лв, с които „ще подкрепи инвестиционния проект“ на „Хюлет-Пакард Глоубъл Деливъри България Сентър“. Парите по идея трябва да се използват за обучение на 400 компютърни специалисти. В Хюлет Пакард България от миналата година работят близо 250 души, а обещаната финансова помощ от държавата е 15 000 000 лв. Дотук всичко изглежда почти като израз на загриженост от страна на държавата за бъдещето на българските специалисти в областта на информационните технологии. Обаче дори в казионните медии се просмуква недоволство от това решение. Първо, по този начин Хюлет Пакард се превръщат в прецедент за чужда компания, подпомагана съвсем безвъзмездно със суха пара от страна на държавата. Просто по думите на генералния мениджър на Хюлет Пакард – Бъл-

гария Саша Безуханова държавата показва „готовност да подкрепи квалификационната програма за служителите на центъра на ХП още на етапа на предварителна оценка на възможна държава за тази мащабна инвестиция“. Кое то преведе на простонароден език значи, че тези пари отиват директно за обучение на кадрите на компанията за работа с технологичната среда на компанията, за да вършат работата на компанията. Тоест всички ползи от парите отиват само за корпорацията, а не дори за самите „специалисти“, да не говорим за пазара на високотехнологични продукти у нас. Затова сдрусването на ИТ фирми в България БАИТ заплаши, че ще съди държавата за подобна безогледна помощ за чужд инвеститор, защото „държавната помощ трябва да бъде регламентирана в рамките на държавна политика по отношение подобни дейности и инвестиции...“, а не да се решава случай по случай.

Извън кастрираното негодование на казионните медии можем да допълним следното: като цяло господа-

та от БАИТ не са останали без държавна помощ – всеки лапа от баницата както сvari. Най-култовата фирма от този род е ЦАПК „Прогрес“, през която минават огромна част от далаверите с високотехнологични продукти, зависещи от държавната администрация – като започнем от оборудването на министерствата, та свършим с електронните подписи. Проблемът тук е, че се намесват външни компании и то по много брутален начин – като прибират суха пара. На местните мутри това не им харесва, затова изпищяха така.

Затова и се чу по медиите, че има нещо гнило в ... Хюлет Пакард. А иначе в ХП има много гнили неща. Подобни центрове за поддръжка се отварят масово в Индия, Пакистан и други държави, още по-благословени от глобалния капитализъм дори и от нас. Там така наречените специалисти трябва просто да знаят английски език, да имат елементарна компютърна грамотност и – забележете – да могат да се оправят с документацията на съответната фирма. Е, при нас сигурно е по-различно – може много от хората да са истински специалисти и да имат опит в професионалната си област, но реално държавата плаща на ХП, за да може компанията да обучи собствените си служители да работят със собствената ѝ технологична среда. Нещо, което ХП така или иначе трябва да направи, ако иска те да ѝ вършат някаква работа.

Разбира се, НР играе и друга роля в България. Не е трудно да се досетим, след като има достатъчно дебели връзки, за да си купи държавна субсидия от 15 000 000 лева. Същата фирма, която

в света е известна най-вече като производител на принтери и компютри, спечели през 1999 г. конкурса за българските лични карти на стойност 75 милиона марки. „Правителството на България предприе амбициозен план в четири точки за внедряване на информационните технологии във всички училища в страната с помощта на национална образователна мрежа. Хюлет Пакард играе централна роля в този проект“, съобщават от фирмата. Няма да издребняваме да питаме как проектът ще се реализира въобще на ниво провинциално училище от фирма, която очевидно не слиза под ниво правителство, когато прави сделки. Само ще зададем въпроса колко пари ще струва този проект на нашия народ, при положение, че само помощта на държавата за тази фирма е петнайсет милиона лева? На този въпрос ви оставаме да си отговорите сами, но не забравяйте – колкото и да струва, това ще бъде инвестиция в бъдещето на... Хюлет Пакард и държавните служители, подписали сделката. •

Златко

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

За и против приравняването на църковния брак с гражданския

Лидерите на ВМРО и „Гергьовден“ – Красимир Каракачанов и Любен Дилов в едно телевизионно предаване излязоха с предложение „църковният брак“ да бъде приравнен с гражданския по права.

Може би трябва да споменем на защитниците на църковния брак, че е имало време, когато свещениците и господарите са имали право на първа брачна нощ с младоженката.

За любов в днешния смисъл на думата в древна Гърция и Рим не можем въобще да говорим. Браковете стават задължителни едва със законите на спартанския държавник Ликург, към осми век преди новата ера. Наказанието за ергените са били много строги и затова всеки е трябвало да се ожени. Римският император Октавиан Август пък предвиждал тежки последици за всяка жена, която до двадесетгодишна възраст нито е омъжена, нито е майка. Всичко това се е правело с цел увеличаване на населението от една страна като благоприятен предлог, а от друга – да покаже за сетен път, че властниците могат и мно-

го обичат да се намесват в най-интимните сфери на живота, които дори семейните матриарси и патриарси не са гръзвали да „регламентират“. Такъв държавен атаквизъм можем да видим и днес в различни „програми за стимулиране на раждаемостта“, при които правителството дава пари на ръка на родилките за всяко дете и се изживява като някакъв Господ, който определя кога и колко деца могат да се раждат.

Сега обаче живеем в Европа на 21 век, когато мъжете и жените са равноправни, когато може да се говори за любов в истинския смисъл на думата. И двата пола имат право на избор, като изключим една група цигани, при които всяка година става покупко-продажба на малди момичета край Стара Загора и чийто ритуал беше спазен и тази година.

Когато става дума за брак, единствената цел е продължаване на поколението, подсигуриране на бъдещето му – нещо, което няма нищо общо с църквата. А както виждаме, нито подписът на чиновника от общината, нито благословията на све-

щеника, могат да запазят брачното съжителство и семейния мир, камо ли пък да предотвратят недоразумения и охлаждане на чувствата. Дори в уж силно набожните САЩ, процентът на разводите стабилно остава над 50%. Явно след като двата пола имат право на избор и са свободни в своите действия, тяхното бъдеще зависи само от тях.

Има и друг факт, който съвсем обезмисля инициативата на двамата политици. Според официалните статистики близо половината от новородените деца през 2005 г. са извънбрачни. И тенденцията е това явление да се засилва. И какъв е смисълът тогава, щом въобще не се сключват бракове – ни пред Бога, ни зад него – да се предоставят права на една закостеняла институция, каквато е църквата?

Това явление се приближава към анархистическото разбиране за „свободната любов“ – когато мъжът и жената правят своя избор свободно, без да зависят от някого и без корисни съображения. Без „слабият пол“ да се страхува, че при раздяла може да изпадне в затрудне-

но положение. Така ще бъде с течение на времето. Сега една сравнително голяма част от „голямото малцинство“ не сключват бракове заради привилегията на самотните майки – поредното изкуствено вмешателство на държавата, с което тя отсича доскорошните

си два крака – Бога и семейството – и остава да се клати на последния – законът. Тенденцията за несклучване на брак ще води и лека-полека до изчезването на „домашното насилие“, което и днес продължава в твърде големи размери. •

Г. Божилов

Изкуство с фуражка

Министър Румен Петков и председателят на Съюза на българските писатели Николай Петев подписаха дългосрочно споразумение за сътрудничество. Целта на споразумението е дейците на изкуството и културата да възпят славните подвизи на българската полиция, „професионализмът, отговорността и изпълненият дълг на хората от МВР“. Разбира се, в този контекст не влизат случайните убийства на гъбари и „бизнесмени“, удивителното бездействие на полицията, когато „охранителите“ колят и пребиват до смърт хора пред очите им, грубото потъпкване на всякакви закони, за да бъдат спрени изявите на недоволство в обществото. Целта на министъра е да „възстанови една хубава и позабравена в последните години традиция“. Само че тази традиция има традиционно име, което той ни спестява и то е придворен писател. Придворни писатели имаше Царя, после Партията имаше народни писатели, „народна младеж“, на която директор тогава беше същият този Николай Петев, а вече и МВР си има

писатели в униформи. Всъщност истината е по-различна – управляващата мафия в България си купува хора, които сами описват себе си като „интелектуалци“, за да измиват очите на служителите пред обществото. Сега явно изкуството се модернизирало и се продава на килограм – който си плати повече. Скоро можем да очакваме фонтан със скулптура на Румен Петков в центъра на столицата – подходяща символика за главодния чекист. Очаква се също Съюзът на писателите да сключи договор с Организацията на охранителите „Евроврат“, със Синдиката на сводниците „Вълшебната флейта“, с движението (на високи скорости) на джебчиите „Стига бе, бате“ и с бизнес клуб „Три палата в планината“, за да може „тяхното ежедневие да бъде чуто, видяно и разбрано от българските граждани“. Какво ще излезе от тия договори можем само да гадаем: „Спомени на разузнавача (1960-1990): как спасих Родината от ЦРУ“, „Спомени на разузнавача – 2 (1990-2000): как ЦРУ ме спаси от Родината“, „Домашен май-

стор: обзавеждане на мезонет със сержантска заплата“, „Царете на шосетата: тайните на депутатските лимузини“, „Протестиращите: серийни самоубийци“, а за любителите на фантастиката – заглавия като „Корупция в МВР“ и „Нулева разкриваемост“. Тъпо е някак си, когато българският писател вместо да пописва полицейски романи, подписва полицейски договори за сътрудничество. Нищо ново под фуражката – жанрът „поръчково криминале“ не е от вчера. Допреди 20 години четяхме обилно боза за великите български инспектори и разузнавачи, които зорко бгяха над социализма и комунизма и разкриваха заговорите на капитализма и прелестите на неговите развратни шпионки. Нищо чудно голяма част от петевите съюзници да започнат да изпълняват задълженията си по договора с автобиографии за собствените си горди години на тайни сътрудници на ДС. С настоящото споразумение те просто стават явни такива – „Мисли за утре, излез на светло“. •

Z & S

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 2 август 1903 г. избухва Илинденското въстание.
- На 4 август 1889 г. в с. Микра, Ловешко е роден анархистът и математик Васил Стоянов Попов (Героя), действал в Троянско.
- На 6 август 1811 г. е премахнато крепостничеството в Испания.
- На 9 август 1898 г. в гр. Айтос е роден един от легендарните анархисти Васил Бончев Икономов, привърженик на революционния терор, направил опит за пленяване на Борис Саксбурготски.
- На 9 август 1965 г. в гр. Дупница умира анархистът Христо Манолов Кацаров (Заяков).
- На 10 август 1901 г. в Испания излиза първи брой на безвластническият вестник „Космополит“.
- На 12 август 1925 г. умира испанският теоретик на анархизма Р. Мела.
- На 13 август 1895 г. в гр. Дебелец, Великотърновско е роден анархистът Петър Ангелов Мазнев (Даскала).
- На 14 август 1904 г. в гр. Килифарево е родена анархистката Мариола Милкова Сиракова.
- На 15 август 1920 г. под редакцията на Г. Шейтанов излиза

- първият брой на нелегалният вестник „Бунт“.
- На 16 август 1894 г. в гр. Лион, Франция е гилотиниран безвластникът Казерио.
- На 19 август 1903 г. избухва Преображенското въстание. Странджанската безвластническа комуна просъществува близо месец.
- На 22 август 1927 г. в щата Масачузетс са екзекутирани анархистите Сако и Ванцети.
- На 22 август 1999 г. умира анархистът Костадин Илиев Захаринев от гр. Радомир, лежал във фашистките и болшевишките зандани и лагери.
- На 24 август 1900 г. в гр. Лясковец е роден анархистът Христо Маринов Роглев.
- На 27 август 1903 г. в гр. Лясковец, Великотърновско е роден Моско Атанасов Рашев, анархист и диверсант, четник в чета „Братя Бълхови“.
- На 28 август 1988 умира Димитър Костадинов Недокланов, измъчван до инвалидност в болшевишките концлагери.
- На 29 август 1919 г. в с. Траяново, Бургаско е роден Пеньо Николов Русев, анархист, професор и редактор на анархистки издания.
- На 30 август 1828 г. е роден руският писател Лев Толстой.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малко се предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.
28. Спомени – Стоян Цолов	5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Тодор Иванов, София	20 лв.
2. Иван Колев, с. Баня, Пловдивско	10 лв.
3. Георги Попов, с. Зорница, Благоевградско	10 лв.
4. Златко Златков, Нова Зеландия	100 лв.
5. Станчо Кърпаров, с. Бъта, Панагюрско	10 лв.

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

уебсайт на ФАБ:
уебсайт на „Свободна мисъл“:
имейл на ФАБ:

www.a-bg.net
sm.a-bg.net
fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ

0889 662 855 0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат

А. Ванчев
„Свободна мисъл“
„Унискорп“ ООД

АБОНАМЕНТ 2007

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

